

วิจารณ์ของพระเยซูคริสต์ - หมายเลขห้า

อิสยาห์ บทที่สี่สิบ: จงปลอบโยน จงปลอบโยนเถิด

Jeff Pippenger

2023-10-25

ในข้อหนึ่งถึงข้อสิบเจ็ดแรกของอิสยาห์บทที่สี่สิบ ผู้หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันถูกกำหนดตำแหน่งไว้เชิงพยากรณ์ ณ ตอนปลายของสามวันครึ่ง ซึ่งเป็นช่วงที่พวกเขาได้ออนตายอยู่ตามท้องถนน ขณะที่โลกกำลังแปรปรวนดิ้นอยู่ บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งปวงล้วนสอดคล้องต้องกัน

และเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ที่พวกเขาเสนอจะสอดคล้องกับผู้เผยพระวจนะคนอื่น ๆ อยู่เสมอ เพราะพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสนอลหม่าน

และวิญญาณของพวกผู้พยากรณ์ก็อยู่ใต้อำนาจของพวกผู้พยากรณ์เอง
เพราะว่าพระเจ้านั้นเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข
ดังที่เป็นอยู่ในคริสตจักรทั้งหลายของบรรดาวิสุทธิชน 1 โครินธ์ 14:32, 33

พระผู้ปลอบประโลม ผู้ซึ่งพระเยซูทรงสัญญาว่าจะทรงส่งมาในยามที่พระองค์มิได้ประทับอยู่
ได้ถูกวางไว้ในถ้อยคำแรกที่สุดของข้อแรกที่สุดแห่งยี่สิบหกบท

ซึ่งประกอบกันเป็นคำพยากรณ์ตอนสุดท้ายของอิสยาห์ “จงปลอบโยน จงปลอบโยนชนชาติของเรา
พระเจ้าของเจ้าทั้งหลายตรัสดังนี้” กฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรกนั้นว่า ยี่สิบหกบทต่อจากนี้จะต้องเข้าใจโดยอ้างอิงถึงการสำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์และเป็นที่สุดของการเสด็จมาของพระผู้ปลอบประโลม.

และเราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานพระผู้ปลอบประโลมอีกองค์หนึ่งแก่ท่าน
เพื่อพระองค์นั้นจะได้สถิตอยู่กับท่านเป็นนิตย์... แต่พระผู้ปลอบประโลม คือพระวิญญาณบริสุทธิ์
ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง
และจะทรงให้ท่านระลึกถึงสารพัดสิ่งซึ่งเราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว ยอห์น 14:16, 26

เสียงร้องยามเที่ยงคืนในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ถูกกล่าวซ้ำอีกครั้งในประวัติศาสตร์ของชนหนึ่ง
แสนสี่หมื่นสี่พันคน

“มีโลกหนึ่งซึ่งนอนจมอยู่ในความชั่วร้าย ในการล่อลวงและความหลงผิด
อยู่ในเงามัจจุราขอย่างแท้จริง—หลับใหล หลับใหล
มีผู้ใดบ้างที่รู้สึกปวดร้าวฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อจะปลุกเขาเหล่านั้นให้ตื่น? เสียงใดจะเข้าถึงเขาได้?
จิตใจของข้าพเจ้าถูกนำไปสู่นาคต เมื่อสัญญาจะถูกให้ขึ้นว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว;
ท่านทั้งหลายจงออกไปต้อนรับท่านเถิด’ แต่บางคนจะได้ล่าช้าในการจัดหาน้ำมันเพื่อเติมตะเกียงของตน
และเมื่อสายเกินไปเขาจะพบว่าอุปนิสัย ซึ่งมีน้ำมันเป็นสัญลักษณ์แทนนั้น ไม่อาจถ่ายทอดให้กันได้”
Review and Herald, February 11, 1896.

มีคำถามขึ้นมาว่า “เสียงใดสามารถ” “ปลุกให้ตื่น” ผู้ที่กำลัง “หลับใหล” อยู่ได้? “เสียง”
ที่ปลุกพวกเขาให้ตื่นในอิสยาห์ บทที่สี่สิบ คือ “เสียง” ที่ “ร้อง” อยู่ใน “ถิ่นทุรกันดาร”

จงกล่าวปลอบโยนเยรูซาเล็ม และร้องประกาศแก่นางว่า การศึกสงครามของนางสิ้นสุดแล้ว
ความชั่วช้าของนางได้รับการอภัยแล้ว
เพราะนางได้รับจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์เป็นทวีคูณเนื่องด้วยบาปทั้งสิ้นของนาง
เสียงของผู้ที่ร้องประกาศในถิ่นทุรกันดาร.... อิสยาห์ 40:2, 3

สารแห่งการร้องประกาศยามเที่ยงคืนก็คือสารแห่งฝนชุกปลายฤดูด้วยเช่นกัน

“ท่านทั้งหลายกำลังเลื่อนการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของออกไปไกลเกินควร
ข้าพเจ้าเห็นว่าฝนชุกปลายฤดูนั้นกำลังมา [ฉบับปล้นดจ] ดังเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน
และมาด้วยฤทธิ์เดชทวีคูณสิบเท่า” Spalding and Magan, 5.

บรรดาสัญลักษณ์มากมายที่พบในพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเป็นตัวแทนของข่าวสารฝนชุกปลายนั้น
ประการหนึ่งคือสัญลักษณ์ที่สังเกตได้จากการซ้ำของคำหรือวลี
การซ้ำของคำหรือวลีนั้นเป็นสัญลักษณ์ของเสียงร้องเที่ยงคืน หรือข่าวสารฝนชุกปลายในวาระสุดท้าย
สัญลักษณ์ของการซ้ำคำว่า “จงปลอบโยน” ทำให้การเปิดต้นบทที่สี่สิบของอิสยาห์ตั้งอยู่ในช่วงเวลาคอยท่า
เมื่อข่าวสารที่ถูกแทนไว้เป็นเสียงร้องเที่ยงคืนในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นจะต้องถูกรับรู้
แล้วจึงประกาศออกไป ในเวลานั้น พระคริสต์ทรงส่งพระผู้ปลอบโยนมาเพื่อปลุกหญิงพรหมจารีที่กำลังหลับอยู่
ผู้ซึ่งในเชิงพยากรณ์ถูกแสดงว่าเป็นผู้นอนหลับ และในข้อพยากรณ์บางตอนว่าเป็นผู้นอนหลับ
คือหลับเป็นความตาย ข้อแรกของอิสยาห์บทที่สี่สิบ

ถูกกำหนดไว้ในเชิงพยากรณ์ให้เกิดขึ้นสามวันครึ่งเชิงสัญลักษณ์ ‘ภายหลัง’ ความผิดหวังเมื่อวันที่ 18
กรกฎาคม ค.ศ. 2020 เพราะนั้นเป็นเวลาทีพระผู้ปลอบโยนถูกส่งมาเพื่อปลุกบรรดาผู้ที่กำลังหลับอยู่
สามวันครึ่งเป็นสัญลักษณ์ของถิ่นทุรกันดาร และที่นั่นเอง “เสียง” จึงเริ่ม “ร้องออกมา”

วิวัฒนาการที่สิบเอ็ด เอเสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด มัทธิวบทที่ยี่สิบห้า และประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์
(พร้อมทั้งหมุดหมายเดียวกันของประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์ที่ปรากฏในทุกขบวนการปฏิรูป) รวมกันเพื่อระบุ
“กระบวนการเฉพาะเจาะจง” ของการปลุกหญิงพรหมจารีที่กำลังหลับให้ตื่น
กระบวนการนั้นเริ่มต้นเมื่อหญิงพรหมจารีทั้งหลายเข้านอนหลับ ณ ความผิดหวัง
ช่วงเวลาแห่งการคอยท่าซึ่งเริ่มต้นขึ้น ณ ความผิดหวังนั้น
ในที่สุดก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นเวลาแห่งการคอยท่า

ส่วนสุดท้ายของเวลาแห่งการคอยท่าคือการพัฒนาของข่าวสารแห่งเสียงร้องตอนเที่ยงคืน
เมื่อข่าวสารนั้นได้รับการสถาปนาแล้ว ก็จะถูกประกาศต่อไปจนถึงจุดสูงสุดของมัน คือการพิพากษา

ผู้สื่อสารซึ่งถูกนำเสนอในฐานะ “เสียง” ในพระธรรมอิสยาห์ ได้ถามว่าข่าวสารที่จะต้องประกาศนั้นคืออะไร
ท่านได้รับคำบอกกล่าวด้วยภาษาสัญลักษณ์ให้นำเสนอข่าวสารแห่งอิสลาม

ข่าวสารเชิงพยากรณ์ของอิสลามไม่อาจแยกออกจากกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้าได้
เพราะอิสลามเป็นอำนาจแห่งแดร์ และแดร์ทั้งเจ็ดในพระธรรมวิวรณ์เป็นตัวแทนการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อ
บรรดาอำนาจซึ่งออกกฎหมายวันอาทิตย์ อำนาจเหล่านั้นคือโรมนอกศาสนาในปี 321

อันเป็นสัญลักษณ์ของพญานาค; โรมันตะปาปาในปี 538 อันเป็นสัญลักษณ์ของสัตว์ร้าย;
และกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านี้ อันเป็นสัญลักษณ์ของผู้พยากรณ์เท็จ.

ในการเชื่อมโยงกับการระบุข่าวสารซึ่ง “เสียง” ผู้ได้ร้องอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นจะต้องประกาศคืออะไรนั้น
มีพระสัญญาว่าพระวจนะของพระเจ้าไม่เคยล้มเหลว “พระสัญญาและความมั่นใจ”

ว่าพระวจนะของพระเจ้าไม่เคยล้มเหลว นั้น ตั้งอยู่ในบริบทคำพยากรณ์เดียวกันกับที่ในฮาบากุก บทที่สอง
ข้อที่สาม ได้กล่าวไว้ว่า “ถึงที่สุดนั้น นิमितจะกล่าว และไม่มุสา: แม้จะเนินช้า ก็จงคอยเถิด;
เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน มันจะไม่เนินช้า” ข่าวสารของอิสลามจะไม่ล้มเหลวเลย มันจะมาถึงอย่างแน่นอน
ข้อสุดท้ายของอิสยาห์ บทที่สี่สิบ กล่าวถึงบรรดาผู้ที่คอยนิมิตในฮาบากุก

แต่บรรดาผู้ที่รอคอยพระยาห์เวห์จะได้กำลังใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกดจนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่อ่อนล้า
เขาจะเดินและไม่เหน็ดเหนื่อย อิสยาห์ 40:31

“ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้น” ของฟ้าร้องทึงเจ็ด ซึ่งบัดนี้กำลังถูกเปิดเผย
ระบุมืดหมายสามประการที่เริ่มต้นและสิ้นสุดลงด้วยความผิดหวัง ในประวัติศาสตร์เชิงสัญลักษณ์นั้น
มีมุดหมายสามประการ คั่นด้วยช่วงเวลาสองช่วง ความผิดหวังประการหนึ่งเริ่มต้นเวลารอคอย
เวลารอคอยนั้นนำไปสู่ข่าวสารที่ได้รับการแก้ไขและคำพยากรณ์ของเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน
ข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนเริ่มต้นช่วงเวลาแห่งการประกาศข่าวสารของเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน
ซึ่งนำไปสู่ความผิดหวังครั้งที่สอง ซึ่งถูกแทนไว้ว่าเป็นการพิพากษา สามชั้นต่อนั้น
ซึ่งคั่นด้วยช่วงเวลาสองช่วง เป็นตัวแทนของอัลฟาและโอเมกา ดังที่ถูกร่างไว้ในคำภาษาฮีบรูว่า “ความจริง”
ในเอเสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด เอเสเคียลยังเป็นภาพแทนของ “เสียง” แห่งอิสยาห์บทที่สี่สิบด้วย
เสียงในอิสยาห์บทที่สี่สิบถามว่า “ข้าพเจ้าจะร้องประกาศสิ่งใด?” แล้ว “เสียง” ในเอเสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด
ข้อเจ็ด ก็ “พยากรณ์ตาม” ที่ตน “ได้รับบัญชา” นั้น.

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพยากรณ์ตามที่ได้รับบัญชาไว้ และเมื่อข้าพเจ้าพยากรณ์นั้น ก็มีเสียงดังขึ้น และดูเกิด
ก็เกิดการสั่นสะเทือน และกระดูกทั้งหลายก็มาประกอบกัน กระดูกแต่ละชิ้นเข้ากับกระดูกของมัน
และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเกิด เอ็นและเนื้อก็งอกขึ้นบนกระดูกเหล่านั้น และผิวหนังก็หุ้มอยู่ข้างบน
แต่ยังไม่มียลมหายใจในพวกมัน เอเสเคียล 37:7, 8

คำพยากรณ์ครั้งแรกของเอเสเคียลทำให้กระดูกและเนื้อมาประกอบกัน แต่พวกมันยังไม่มีชีวิต “ดังนั้น”
เอเสเคียลจึง “พยากรณ์ตาม” ที่ได้รับ “บัญชา” เป็นครั้งที่สอง
คำพยากรณ์ครั้งที่สองทำให้ร่างกายเหล่านั้นมีชีวิต
คำพยากรณ์ทั้งสองประการนี้มีแบบอย่างอยู่ในการทรงสร้างอาดัม

และพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์จากผงคลีแห่งพื้นดิน
และทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าทางรูจมูกของเขา มนุษย์จึงกลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่
ปฐมกาล 2:7

กระบวนการสองขั้นตอนในการทำให้กระดูกแห้งที่ตายแล้วกลับมีชีวิต
ถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในการทรงสร้างอาดัม
จึงเน้นย้ำว่าพระวณะเชิงพยากรณ์ของพระเจ้าทรงเป็นฤทธานุภาพแห่งการทรงสร้างของพระองค์ด้วย
พระเจ้าทรง “ปั้น” ออาดัมขึ้นก่อน
และคำพยากรณ์ครั้งแรกของเอเสเคียลก็นำกระดูกและร่างกายเข้ามาประกอบกัน จากนั้นพระองค์ทรง
“ระบายลมหายใจเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์ก็กลายเป็นผู้มีชีวิตจิตวิญญาณ”

คำพยากรณ์ครั้งที่สองของเอเสเคียลมุ่งไป “ถึงลม” มิใช่ถึงกระดูกทั้งหลาย เพราะท่านได้รับบัญชาให้
“กล่าวแก่ลม” ว่า “โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่ และเป่าลงบนคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มีชีวิต” คำพยากรณ์ครั้งที่สองของเอเสเคียล
ซึ่งทำให้ร่างอันไร้ชีวิตฟื้นขึ้นเป็นกองทัพใหญ่ยิ่งนั้น มิได้มุ่งไปที่ร่างอันไร้ชีวิต แต่ไปที่ลม
เป็นพระบัญชาแก่ลมให้เป่าลงบนร่างเหล่านั้น ครั้งแรกที่คำว่า “ลมหายใจ” ถูกกล่าวถึงในพระวณะของพระเจ้า
คือในการทรงสร้างอาดัม และ ณ ที่นั้นได้มีการให้ความหมายไว้ว่าเป็น ลมหายใจแห่งชีวิต
และสิ่งที่นำชีวิตเข้าสู่ร่างอันไร้ชีวิตนั้น มาจากลมทั้งสี่.

“ทูตสวรรค์กำลังยึดเหนี่ยวลมทั้งสี่
ซึ่งถูกพรณนาเป็นมัดร้ายที่กำลังพยายามจะหลุดพ้นและพุ่งไปทั่วพื้นพิภพทั้งสิ้น
นำความพินาศและความตายไปตามทางของมัน”

“เราจะยังคงหลับใหลอยู่ ณ ริมขอบของโลกนิรันดร์นั้นหรือ? เราจะเฉื่อยชา เย็นชา และตายด้านอยู่หรือ? โอ ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งนักให้ในคริสต์จักรทั้งหลายของเรา มีพระวิญญาณและลมหายใจของพระเจ้าถูกเป่าเข้าสู่ประชากรของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ยืนขึ้นบนเท้าของตนและมีชีวิตอยู่” Manuscript Releases, volume 20, 217.

คำถามสองประการในที่นี้คือ เราจะหลับหรือไม่ และเราจะตายหรือไม่?...เป็นสองถ้อยคำสำหรับสภาพเชิงพยากรณ์เดียวกัน ข่าวสารเรื่องลมทั้งสี่ที่ทูตสวรรค์กำลังกักไว้ คือข่าวสารที่ทำให้ลมหายใจของพระเจ้าเข้าสู่ผู้ตาย และทำให้เขาทั้งหลายลุกขึ้นยืนและมีชีวิต ข่าวสารเรื่องลมทั้งสี่ คือข่าวสารของม้าที่พิโรธแห่งอิสลาม ข่าวสารเรื่องลมทั้งสี่ในพระธรรมวิวรณ์ คือข่าวสารแห่งการประทับตรา ข่าวสารแห่งการประทับตราในวิวรณ์ บทที่ 7 ข้อ 1 ถึง 3 คือข่าวสารที่ชี้ให้เห็นว่าลมทั้งสี่ถูกกักไว้ จนกว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะได้รับการประทับตรา

ภายหลังสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก กักลมทั้งสี่ของแผ่นดินโลกไว้ เพื่อมิให้ลมพัดเหนือแผ่นดินโลก หรือเหนือทะเล หรือเหนือบรรดาต้นไม้ใด ๆ และข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งขึ้นมาจากทิศตะวันออก มีตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านร้องด้วยเสียงอันดังต่อทูตสวรรค์ทั้งสี่องค์ ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินโลกและทะเลนั้นว่า “อย่าทำอันตรายแก่แผ่นดินโลก หรือทะเล หรือบรรดาต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราผู้รับใช้ของพระเจ้าของเราบนหน้าผากของเขาทั้งหลาย” วิวรณ์ 7:1-3

คำพยากรณ์ครั้งที่สองของเอเสเคียลนั้นมุ่งตรงไปยังลม และชีวิตที่ลมมอบให้แก่ร่างกายทั้งหลายก็มาจากข่าวสารแห่งลมทั้งสี่ ในข้อแปดถึงข้อสิบของเอเสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด คำที่ปรากฏเป็น “ลม” หรือ “ลมหายใจ” นั้น ในทุกแห่งล้วนเป็นคำภาษาฮีบรูคำเดียวกัน พระเจ้าทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในอาดัม และในเอเสเคียลนั้น ลมหายใจแห่งชีวิตคือข่าวสารเรื่องการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ซึ่งมาจากลมทั้งสี่ ข่าวสารนั้นนำฤทธานุภาพแห่งการทรงสร้างของเจ้ามาสู่ร่างกายทั้งหลายที่ถูกรวบรวมเข้าด้วยกันแล้วในหุบเขาแห่งความตาย โดยข่าวสารแรก ข่าวสารแห่งลมทั้งสี่คือข่าวสารเรื่องอิสลามที่นำการพิพากษามาสู่สหรัฐอเมริกาเพราะกฎหมายวันอาทิตย์นั้นคือข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน

ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟาร์มิ่งเจ็ดเริ่มต้นด้วยความผิดหวัง ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเวลาการล่าช้า ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด เมื่อผู้เผยพระวจนะทั้งสองถูกสังหารในวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 เวลาการล่าช้าก็ได้เริ่มขึ้น เอเสเคียลอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ตายเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถามเอเสเคียลว่า พยานทั้งสองที่ตายอยู่บนถนนนั้นจะมีชีวิตได้หรือไม่

พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า และทรงพาข้าพเจ้าออกไปโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ และทรงให้ข้าพเจ้านั่งลงท่ามกลางหุบเขาซึ่งเต็มไปด้วยกระดูก และทรงให้ข้าพเจ้าเดินผ่านไปรอบ ๆ กระดูกเหล่านั้น และดูเถิด มีกระดูกเป็นอันมากยิ่งนักอยู่ในหุบเขาโล่ง และดูเถิด กระดูกเหล่านั้นแห้งมาก และพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้หรือ ข้าพเจ้าทูลตอบว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้ายาห์เวห์ พระองค์ทรงทราบ เอเสเคียล 37:1-3

ในข้อที่เจ็ด เมื่อเอเสเคียลกล่าวคำพยากรณ์แรกจากสองคำพยากรณ์นั้น ข้อความก็เรียบง่ายว่า “ดูก่อนกระดูกแห่งทั้งหลาย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์” ยอห์นได้บันทึกไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่า “ความสุขมีแก่บรรดาผู้ที่ฟังถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ในหนังสือนี้”

เอเสเคียลเป็นภาพแทนของกระดูกแห้งที่ตายแล้วซึ่งได้รับพระพร
คือบรรดาผู้ที่ฟังคำสั่งของเอเสเคียลให้ฟังพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และพระวาทะของพระองค์คือความจริง ในเอเสเคียลบทที่สอง
ได้พรรณานถึงประสบการณ์ของบรรดาผู้ที่ฟังพระวาทะของพระเจ้าไว้ ๔

และพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงยืนขึ้นบนเท้าของเจ้า แล้วเราจะกล่าวแก่เจ้า
และพระวิญญาณได้เสด็จเข้าสู่ข้าพเจ้าเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า
และทรงตั้งข้าพเจ้าไว้บนเท้าของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ยินพระองค์ผู้ตรัสกับข้าพเจ้า เอเสเคียล 2:1, 2

ในวิวรณ์บทที่ 11 เมื่อศพเหล่านั้นได้ยินพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
พระผู้ปลอบโยนก็เสด็จเข้าไปในพวกเขา และพวกเขา ก็ยืนขึ้นบนเท้าของตน
พระผู้ปลอบโยนนั้นเองที่ทรงทำให้พวกเขา ยืนขึ้นบนเท้าของตน

และภายหลังสามวันครึ่ง พระวิญญาณแห่งชีวิตจากพระเจ้าได้เข้าสู่พวกเขา
และเขาทั้งสองก็ยืนขึ้นบนเท้าของตน; และความหวาดกลัวยิ่งใหญ่ได้ตกอยู่เหนือบรรดาผู้ที่เห็นเขาทั้งสอง
วิวรณ์ 11:11

การลุกขึ้นยืนของคนตายเป็นขั้นตอนที่หนึ่ง ในกระบวนการสองขั้นตอนซึ่งยกพวกเขาออกจากหลุมศพของตน
เพื่อให้กลายเป็นธงสัญญาณที่ถูกชูขึ้นในการพิพากษาแห่งกฎหมายวันอาทิตย์
เมื่อพวกเขาลุกขึ้นยืนในบทที่สิบเอ็ด “ความกลัวอย่างยิ่ง” ก็ครอบงำบรรดาผู้ที่เห็นพวกเขา

และเขาจะข้ามไปยังที่มั่นของตนด้วยความหวาดกลัว
และบรรดาเจ้านายของเขาจะครั้นคร้ามต่อธงสัญญาณ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
คือพระองค์ผู้ทรงมีไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน และมีเตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม อีสยาห์ 31:9

ข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนในประวัติศาสตร์ของกลุ่มมิลเลอไรต์เป็นส่วนที่สองของข่าวสารของทูตสวรรค์
องค์ที่สอง
ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองก่อให้เกิดการแยกตัวของกลุ่มมิลเลอไรต์ออกจากคริสตจักรทั้งหลาย
ซึ่งในเวลานั้นถูกระบุว่าเป็นบรรดาธิดาของบาบิโลน
และผู้สืบทอดชื่อถูกเรียกให้ออกมาเพื่อมายืนอยู่ร่วมกับกลุ่มมิลเลอไรต์ โดยข่าวสารนั้นได้ก่อให้เกิด “กาย”
แห่งผู้เชื่อขึ้น แล้วขั้นตอนที่สองคือข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน
ซึ่งเข้ามาประสานและเพิ่มฤทธิ์เดชแก่ข่าวสารที่สอง จากนั้นกลุ่มมิลเลอไรต์ก็กลายเป็นกองทัพอันทรงอำนาจ
ที่นำข่าวสารนั้นแผ่ข้ามแผ่นดินไปดุจคลื่นมหาสมุทร
กระบวนการสองขั้นตอนนั้นคือสองเสียงในวิวรณ์บทที่สิบแปด
และเป็นกระบวนการเดียวกันทุกประการกับการเป็นขึ้นมาของกระดูกแห้งที่ตายในเอเสเคียล
ซึ่งถูกสั่งหารอยู่ตามถนนในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด

“ทูตสวรรค์ทั้งหลายถูกส่งมาเพื่อช่วยเหลือทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์จากสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงต่างๆ
ซึ่งดูประหนึ่งดังก้องอยู่ทุกแห่งทั่ว จงออกมาจากนครนั้นเถิด ประชาชาติของเราเอ๋ย
เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปของนาง และเพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่ต้องรับภัยพิบัติของนาง
เพราะบาปของนางได้ก้องสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความชั่วช้าของนางแล้ว
ข่าวสารนี้ดูประหนึ่งเป็นส่วนเพิ่มเติมของข่าวสารที่สาม และได้รวมเข้ากับข่าวสารนั้น
ดังที่เสียงร้องเวลาเที่ยงคืนได้รวมเข้ากับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองในปี 1844” Spiritual Gifts,
volume 1, 195, 196.

หมุดหมายแรกในประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องทึงเจ็ด คือความผิดหวังซึ่งเริ่มต้นเวลาการคายนั้น เวลาการคายเป็นช่วงระยะเวลาที่ถูกแทนด้วยสามวันครึ่ง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของถิ่นทุรกันดาร เมื่อสิ้นสุดการพเนจรในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี โยชูวาได้นำกองทัพอันทรงอำนาจเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา เมื่อสิ้นสุดสามวันครึ่ง เอเสเคียลถูกพาไปยังหุบเขาแห่งความตาย และได้รับคำสั่งให้บัญชาแก่ศพทั้งหลายให้ “ฟังพระวาทะของพระยาห์เวห์” เอเสเคียลเป็น “เสียง” ที่ร้องในถิ่นทุรกันดาร คำสั่งให้ฟังพระวาทะของพระยาห์เวห์ทำให้อวัยวะทั้งหลายมาประกอบเข้าด้วยกัน แต่พวกเขายังไม่มีชีวิต พวกเขายังไม่เป็นกองทัพ พวกเขายังไม่ได้รับการฝึก “พระวาทะของพระยาห์เวห์” ซึ่งเอเสเคียลกล่าวในบทที่สอง ระบุว่าเมื่อพระผู้พลอบประโลมเสด็จมา ประชากรของพระเจ้าจะยืนขึ้น ขณะเดียวกันกับที่พวกเขาได้ยินพระวาทะของพระยาห์เวห์ พระคริสต์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงส่งพระผู้พลอบประโลมมา สามวันครึ่งหลังจากที่พวกเขาถูกฆ่าในถนน】 【.

เมื่อยืนขึ้นแล้ว บรรดาร่างกายเหล่านั้น “ซึ่งยังไม่มีชีวิต” จะได้รับคำพยากรณ์ครั้งที่สอง “สุรเสียงของผู้ร้องอยู่ในถิ่นทุรกันดาร” ในอิสยาห์ ถามว่าคำพยากรณ์ที่เขาจะต้องร้องประกาศนั้นคืออะไร? “ข่าวสาร” ที่ทั้งเอเสเคียลและ “สุรเสียง” ในอิสยาห์บทที่สี่สิบได้รับบัญชาให้นำเสนอนั้น คือข่าวสารของอิสลาม เมื่อคำพยากรณ์นั้นถูกประกาศ “อาดัม” ก็มีชีวิตขึ้นมาเป็นกองทัพที่ยิ่งใหญ่ แล้วพยานสองคนซึ่งมีชีวิตอยู่จึงประกาศข่าวสารแห่งการพิพากษาของอิสลามเหนือสหรัฐอเมริกา เนื่องด้วยการผ่านกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง การพิพากษาแห่งกฎหมายวันอาทิตย์เป็นหมุดหมายประการที่สามของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องทึงเจ็ด เมื่อสิ่งนั้นสำเร็จลง กองทัพนั้นก็ถูกรับขึ้นเป็นธงสัญญาณสู่สวรรค์ และมีภาพแทนไว้ในวิวรณ์บทที่สิบสี่

“ข้าพเจ้าได้มีประสบการณ์ในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง และองค์ที่สาม ทูตสวรรค์เหล่านี้ทรงให้เห็นเป็นภาพว่ากำลังบินอยู่ท่ามกลางห้องฟ้า ประกาศข่าวสารแห่งคำเตือนแก่ชาวโลก และมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับประชาชนผู้มีชีวิตอยู่ในวาระสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ ไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงของทูตสวรรค์เหล่านี้ เพราะทูตสวรรค์เหล่านี้เป็นสัญลักษณ์แทนประชากรของพระเจ้า ผู้กำลังทำงานสอดคล้องกับสากลจักรวาลแห่งสวรรค์ ชายและหญิงซึ่งได้รับความสว่างจากพระวิญญาณของพระเจ้า และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยทางความจริง ประกาศข่าวสารทั้งสามตามลำดับของตน” Selected Messages, book 2, 387.

ธงสัญญาณที่ถูกชูขึ้นนั้นคือทูตสวรรค์องค์ที่สามซึ่งบินอยู่กลางห้องฟ้า เดือนมนุษยชาติไม่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย กองทัพอันทรงฤทธิ์ยังคงประกาศข่าวสารนั้นแก่โลกต่อไป จนกว่ามีคาเอลจะลุกขึ้นและเวลาทดลองของมนุษย์จะสิ้นสุดลง

เราจะดำเนินความคิดเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

ครั้นถึงเวลาเที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องขึ้นว่า ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; จงออกไปพบเขาเถิด มัทธิว 25:6